

Hoa hồng cho anh

- Alo! Có phải số điện thoại chị Thương không ạ?

- Vâng, Thương nghe, xin lỗi ai đâu đây?

- Xin lỗi vì phiền chị, tôi gọi từ trung tâm cai nghiện X, theo yêu cầu của học viên tên Quân...

Thương cúp máy, lòng nặng trĩu, cô ngồi thẩn thờ. Cô quyết định nghỉ nửa buổi, xin về sớm. Cô bây giờ như rơi vào mộng mị, cuộc điện thoại lúc trưa đã gọi cho cô nhớ về thời xa xưa, bao nhiêu kỉ niệm cứ tưởng đã ngủ quên, nay như thước phim quay chậm, đưa Thương ngược dòng thời gian trở về miền kí ức của mười năm về trước...

Ở vùng quê xa xôi tận cực nam tổ quốc, nơi mà trẻ con học đến hết cấp hai đã là giỏi lắm, nhất là con gái mà học lên được đến cấp ba là vinh hạnh cho cả nhà. Thương là một trong những cô gái may mắn được học đến cấp ba, cha mẹ rất tự hào, nên dù khó khăn mấy cũng ráng dành dụm cho Thương học, Thương ý thức được gia cảnh mình từ khi còn rất nhỏ nên cô rất chăm chỉ, năm nào cũng đạt học sinh giỏi, cô cố gắng lấy học bổng, phần nào đỡ đần được cho gia đình, và cô đã không phụ lòng cha mẹ đã kì vọng vào cô.

Cả huyện chỉ có một ngôi trường cấp ba, chỉ có con nhà giàu, hoặc ít nhất cũng có thân thế mới vào học. Bọn con nhà nghèo học biết cái chữ là đủ, thời gian đi làm kiếm tiền sống hơn đi học. Với bọn trẻ ở vùng đất quanh năm chỉ nghe gió biển mặn đắng, thì học lên đến lớp mười hai dường như là điều gì quá xa xỉ. Gia đình Thương quá bình thường, thậm chí nghèo khó, nhưng Thương vẫn nghiêm nhiên được học, suất học bổng là phần thưởng xứng đáng cho những nỗ lực của Thương.

Thương học chung lớp với Quân. Một anh chàng “công tử” chính hiệu, ba làm giám đốc ngân hàng, mẹ kinh doanh bất động sản. Quân có đầy đủ điều kiện mọi người mơ ước, đúng chất “đẹp trai, nhà giàu, học giỏi”. Thành tích học giỏi của Quân chỉ duy trì được hai năm đầu, năm Quân học lớp mười hai thì cha mẹ Quân li dị. Gia đình tan rã, Quân trở nên sa đoạ, sức học giảm sút, có nguy cơ không đủ điều kiện thi tốt nghiệp. Thương được phân công ngồi

kế kèm kẹp Quân, làm “đôi bạn giúp nhau vượt khó”. Ban đầu, Quân tỏ ra ngạo mạn, coi thường Thương ra mặt, luôn tìm cách trêu chọc Thương.

- Thương chắc phải cố gắng lắm mới được vô trường này học nhỉ? Sao không cố gắng đi, lo chuyện bao đồng làm gì?

- Quân nói thì hay, sao Quân không nói thẳng với thầy, giờ nói với Thương thì thay đổi được gì? Con trai đi bắt nạt con gái, hay ho lắm sao? Có giỏi thì học hơn Thương đi rồi nói chuyện. Còn bây giờ, Quân là học sinh cá biệt, thua Thương một cái đầu lặn đó.

- Thương!!!! Con gái mà gai góc quá, coi chừng không ai thèm lấy đó.

- Đó là chuyện của Thương, bạn tâm quá chi vậy?

- Nhắc nhở Thương nhớ thôi, biết thân biết phận chút đi.- Thương luôn biết mình là ai, chỉ có những người luôn tự huyễn hoặc mình ta đây hơn kẻ khác, trong khi thực tế thì... chỉ sống bám nhờ danh tiếng của cha mẹ mới cần được nhắc nhở thôi. Mà chắc không ai tự nhắc mình đâu nhỉ?

- Thương!!! Được, hãy chờ xem.

Ngày ngày, Quân miệt mài vùi đầu vào sách vở, quyết học hơn Thương, Quân không muốn bị con bé nghèo kiết xác kia xem thường mình như vậy. Họ hẹn nhau học ở nhà Quân mỗi chiều 3,5,7 vì nhà Quân đủ điều kiện hơn. Sau những giờ học, Thương thường đi cào nghêu, hoặc đi bắt ba khía. Có những ngày biển lặng, tờ mờ sáng, Thương ra bãi, tìm mua những giỏ cá tươi và rẻ mang ra chợ bán phụ thêm cho gia đình. Thứ 7 đó, như thường lệ, Thương cũng ra mua cá, đang đi trên bãi biển, xa xa có cánh tay đang chấp chới ngoài khơi. Không suy nghĩ, cô lao ngay xuống biển về phía cánh tay ấy. Phải hì hục mãi, cô mới lôi được lên bờ thân hình to khỏe, nặng trĩu kia. Lật người quay lại, Thương không khỏi bàng hoàng:

- Quân! Sao thế này? Quân! Quân!

Thương nhớ lại những lần tập sơ cấp cứu trong trường. Hai tay cô chấp lại ấn giữa ngực và bụng Quân. 1, 2, 3 rồi Thương hà hơi thổi ngạt. Lúc này, trời dần sáng. Nhiều ngư dân cũng thấy và bu quanh rất đông. Ba Thương cũng ra

tới, ông liền xốc Quân lên vai chạy vòng vòng. Một lúc sau, miệng Quân ọc ra ngụm nước. Mọi người ai cũng reo mừng. Ở xứ biển, người dân chài đặc biệt to khỏe vạm vỡ, nhưng họ rất chân chất thật thà. Không ai muốn thấy xác người đuối vì biển. Với họ, biển chính là mẹ cho họ nguồn sống, họ luôn mong bà mẹ thiên nhiên hiền hòa với tất cả mọi người, sẽ không cướp đi sinh mạng của ai cả.

Quân nghỉ học 2 ngày, trong khi kì thi học kì cận kề. Thương giúp Quân chép bài học lẫn bài tập. Chiều về, Thương đạp xe qua nhà Quân, giảng lại cho Quân những bài học ban sáng. Dần dà, Quân cảm mến Thương, người con gái trông mảnh khảnh kia, lại ẩn chứa sự mạnh mẽ mà Quân khao khát. Thương không đầy đủ như Quân, nhưng ở Thương luôn dư dả lòng nhân hậu, cô như thiên sứ đã giúp Quân có lại niềm tin trong cuộc sống và lòng chân thành nơi con người. Cũng chính Thương và ba Thương đã cứu Quân thoát khỏi lưỡi hái tử thần. Trong một lần sốc nổi, Quân chạy ra biển khi trời chưa sáng, vì phải chứng kiến cảnh ba mẹ cãi nhau. Cậu cứ vô thần đi ra xa, đến khi bừng tỉnh đã quá muộn, cũng may có Thương.

- Ngày mai Quân đi học đi, nghỉ hoài làm sao thi đậu được

- Có cô giáo Thương rồi, lo gì?

- Thương chỉ giúp phần nào thôi, cái chính là Quân phải nghe giảng trực tiếp mới hiểu bài sâu. Nếu cứ ỷ vô Thương thì ngày mai Thương không đến nữa.- Thôi được rồi, Quân sẽ đi học nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện? Lạ đời nhỉ, học hành là chuyện của Quân, sao lại ra điều kiện với Thương?

- Vì thầy giao Quân cho Thương mà, với lại điều kiện nhỏ thôi, có lợi đôi bên.

- Điều kiện gì?

- Thương vẫn phải hợp nhóm với Quân, nhưng Quân sẽ qua đón Thương. Quân cũng sẽ chở Thương đi học, để tối mà không hiểu bài gì, sáng Quân hỏi liền, kéo quên. Vô lớp không hiểu cô hay thầy kêu thì coi như toi, Ok chứ?

Thương nhìn Quân rồi cau mày khó hiểu, Quân đẩy ư? Sao hôm nay lạ đời thế nhỉ? Nhưng cô vẫn chấp nhận. Đi học chung cũng tốt, ít ra cô cũng không sợ bóng tối rình rập những hiểm nguy khi từ nhà Quân về, hoặc đoạn đường vắng vẻ từ nhà tới trường lúc sáng sớm nữa.

Từ “đôi bạn vượt khó”, họ trở thành đôi “tiên đồng ngọc nữ”. Bằng sự nhiệt tình, lòng chân thành của mình, Thương dần khắc vào tim Quân hình bóng của mình. Quân yêu đời, và Quân yêu Thương. Quân cố gắng học để không bị thua bạn gái, Quân cũng chững chạc hơn sau biến cố cuộc đời. Riêng Thương cũng dần cảm mến Quân, chút xao xuyến thơ ngây dành người bạn trai ga lăng, học giỏi. Đối với Thương, Quân đã không còn ngỗ ngáo nữa, Quân rất nhẹ nhàng và ân cần quan tâm đến Thương. Tình yêu của họ nhẹ nhàng nhưng tha thiết, mang vẻ đẹp trắng trong của mối tình đầu thơ dại.

Năm tháng qua mau, kỳ thi tốt nghiệp cận kề. Ngày ngày, Quân vẫn đèo Thương trên chiếc xe đạp cọc cạch của Thương, chở người yêu đi học, (Thương thích thế). Sau những giờ học căng thẳng, họ cùng nhau dạo biển trong ánh chiều tà. Cứ thế, đều đặn mỗi hoàng hôn xuống lại có đôi bóng nhỏ bên nhau đi dọc bờ biển, như thế chẳng còn điều nào thi vị hơn thế nữa. Đến tối, Quân và Thương cùng ôn bài, cả hai ngày càng tiến bộ trong học tập, cha mẹ Thương biết, ông bà hiểu con gái mình, không quá cố hữu nên cũng âm thầm tác hợp, cầu mong tương lai tươi sáng cho đôi trẻ.

Ngày có giấy báo trúng tuyển đại học, một lần nữa Thương không phụ lòng cha mẹ khi cô là cô gái duy nhất vào đại học, Quân cũng đậu vào một trường đại học, nhưng anh quyết định đi du học. Xa Thương, Quân không muốn nên yêu cầu Thương theo mình, Thương cũng yêu Quân, nhưng cô còn cha mẹ già, cô có ước mơ sẽ làm giàu vùng quê nghèo khó này, theo Quân cô có một tương lai sáng, nhưng chỉ có riêng cô ở phương trời xa lạ. Ở đây, cô mất Quân, nhưng có cha mẹ, cô có quê hương, cả góc trời yêu thương. Cô tin, nếu yêu nhau thật lòng, thì Quân sẽ quay về.

Ngày tiễn Quân ra sân bay, cả hai người không nói được gì với nhau. Quân nhìn xa xăm, mang trong mình nỗi ưu tư. Còn Thương thì đau đáu về tình yêu đẹp sắp tan vỡ. Phút giây bước vào phòng cách ly, Quân hít hơi thật sâu, cố nói với Thương những lời tận đáy lòng:

- Thương à, Quân đi lần này không biết bao giờ trở lại, nhưng Quân tôn trọng

quyết định của Thương. Tình cảm của Thương, Quân giữ mãi trong tim mình.

- Quân! Đừng giận Thương, Thương không thể bỏ mặc cha mẹ, người đã cho Thương được như ngày hôm nay. Thương tin, nếu có duyên thì chắc chắn ta sẽ gặp lại.

- Nếu một ngày, Thương tìm được bến đỗ đời mình, hãy báo cho Quân biết dù ở phương trời nào, Quân vẫn mong Thương hạnh phúc, dù người vinh hạnh ấy không phải Quân.

Thương oà khóc ôm lấy Quân, cô ôm thật chặt, như níu kéo phút giây ngăn ngủi được ở bên người yêu, Quân cúi xuống hôn Thương, lần đầu họ hôn nhau, và có thể là lần cuối. Nụ hôn say đắm, mặn đắng. Thương cứ để môi Quân đang lau khô giọt lệ trên mặt cô. Cả không gian như lắng đọng chỉ còn có hai người.

Tiếng loa phát thanh báo chuyển bay sắp cất cánh, Quân rời Thương, vội vàng đi thẳng vào phòng, lên máy bay. Thương chạy ra sân, nhìn chim sắt cất cánh, “cánh chim” mang người yêu của Thương cứ cao dần, xa dần, rồi khuất hẳn trong ánh hoàng hôn hạt nắng.

...

Tiếng chuông điện thoại kéo Thương về thực tại, số của trung tâm cai nghiện X :

- Alo, chị Thương phải không ạ, tôi gọi từ trung tâm cai nghiện X, chị có thể sắp xếp thời gian tới trung tâm sớm được không? Tình trạng bệnh nhân Quân xấu lắm rồi chị à.

- À, để tôi sắp xếp, mà anh ấy không có người nhà sao?

- Anh ấy có vợ, nhưng cô ấy bỏ mặc anh ấy cả tháng nay rồi, tôi hỏi anh ấy còn người thân nào nữa không? Quân cho số điện thoại bảo tôi gọi cho chị.

- Thôi được rồi, cảm ơn anh, tôi sẽ sắp xếp đến trung tâm sớm nhất.

Thương cứ tự dẫn vạt mình, có nên đến thăm Quân hay không? Cô sợ đồng tro tàn bùng cháy. Cuối cùng, cô bước đi theo tiếng gọi trái tim, theo phần

người trong cô, “không còn tình, cũng còn nghĩa”.

Thương mang tặng Quân đoá hoa hồng thắm, loài hoa kiêu sa như chính con người Quân vậy. Vào đến khu trại cai nghiện, cô được nữ y sĩ dẫn đến chỗ Quân. Bước qua dãy hành lang dài, Thương toàn nghe những âm thanh rên la thống khổ, những con người teo quắp đang quằn quại chống lại cơn đau, cơn đau chết người. Đây là khu D dành cho bệnh nặng. Những học viên vào đến đây thì chỉ còn chờ một ngày phải đến... Quân đang ngồi trước mặt Thương, xoay lưng lại phía cô. Từ xa, dáng Quân nhỏ thó, trơ trọi cô đơn trên chiếc xe lăn. Tim cô thắt lại, cô bước thật chậm đến bên Quân. Gương mặt Quân hốc hác, hai gò má lõm sâu sạm đen. Làn da tái nhợt không sức sống. Đôi mắt trũng sâu lộ hai con ngươi. Nếu không nhờ đôi mắt động đậy, chắc Quân không khác gì xác chết. Đâu rồi chàng công tử hào hoa ngày xưa.

- Chào Quân, tặng hoa cho Quân nè, thích không?

- Con gái tặng hoa cho con trai à, lại là hoa hồng nữa chứ!

- Đâu có luật nào cấm nữ tặng hoa cho nam đâu ha.

Quân cười, nụ cười thật rạng rỡ trên đôi môi khô khốc. Lâu lắm rồi Quân mới cười tươi như vậy.

- Cảm ơn Thương! Quân vui quá, cứ sợ không kịp, không kịp....Thương à.!

- Không kịp gặp Thương trước khi chết, đúng không? Sao Quân không nói thẳng ra, Thương chấp nhận được mà.

- Quân biết Thương rất mạnh mẽ, nhưng Quân không muốn tăng bi thương cho đời mình. Quân không muốn người ta thương hại. Mà thôi, cho Quân được đối cách xưng hô nha, cách mà đáng lý ra mười năm trước mình phải xưng hô với nhau rồi, chịu không cô bé?

- Anh này, giỡn hả? Ai bé với anh chứ? Bo bo xì, không thèm chơi với anh nữa.

- Anh....! Ước gì mình gọi tiếng em sớm hơn, giờ thì muộn rồi, phải không em?

- Không muộn đâu anh, anh tịnh dưỡng cho khỏe, chúng ta sẽ lại như xưa mà. Chẳng phải anh nói sẽ về sao, đành đoạn biên biệt mười năm trời. Em vẫn chờ anh, anh biết không?

Ánh mắt Quân loé lên niềm vui, nhưng chợt tắt ngay.

- Anh sao thế?

- Em chờ anh, vậy mà Anh lại...Bây giờ thì anh còn gì cho em, ngoài tấm thân tàn này. Anh không thể mãi gây đau khổ cho em. Nếu thật sự còn yêu anh, sau cuộc gặp này, em hãy đi lấy chồng đi, vẫn câu nói cũ “anh luôn mong em hạnh phúc dù người vinh hạnh ấy không phải anh”.

Thương khóc gục trên vai Quân, lần thứ hai họ cùng khóc, lần đầu tiên là sinh ly, nhưng lần này là tử biệt. Thương khóc như chưa bao giờ được khóc, giọt nước mắt hờn tủi sau bao năm đợi chờ, giọt nước mắt thương cho tình yêu kết thúc, hơn tất cả là Thương khóc chua xót cho một kiếp người tài hoa, phận bạc của Quân.

- Đừng nói nữa Quân à, từng lời anh nói đang cửa vào tim em, đau lắm, anh biết không?

- Đừng cản anh, để anh nói hết lần này rồi thôi em nhé! Anh có mua bảo hiểm cho anh, người thụ hưởng là em. Em nhận cho anh vui nha Thương, cả tuổi xuân thì của em chờ đợi...anh muốn làm điều gì cho em trước lúc đi xa, để anh được thanh thản, ít ra anh cũng biết với một ít vốn anh để lại, không người chồng nào có thể coi thường em.

- Anh...!

- Để anh nói hết: Anh qua Mỹ học một thời gian, trong một lần giằng co với tên cướp, anh bị đâm nhát dao thập tử nhất sinh. Lúc ở bệnh viện, chỉ có Cartina chăm sóc anh. Cảm động nên anh đã cưới cô ấy, lúc đó anh nghĩ chắc em cũng đã lấy chồng nên mới không liên lạc với anh.

- Lấy chồng sao? Em vẫn ngóng tin anh đó chứ, em gửi thư cho anh rất nhiều, nhưng anh vẫn bật tắt.

- Anh biết, anh sẽ kể tiếp em nghe : Chính Cartina và mẹ anh đã giấu tất cả thư của em. Cartina là cô gái thực dụng, cô ta lấy anh chỉ vì tiền. Đến khi gia đình anh khánh kiệt thì cô ấy ngang nhiên ngoại tình, kết quả lây bệnh HIV cho anh. Mẹ anh biết bộ mặt thật Cartina nên trong giây phút cuối đời của bà, bà đã cho anh xem những lá thư của em. Đau lắm em à, nhưng đó là mẹ anh, biết làm sao. Hối hận đã muộn, anh đã sửa người thừa hưởng từ Cartina là em, Cartina không xứng đáng. Em đừng từ chối tấm chân tình của anh, nha em!.

Quân thều thào câu được câu mất, anh đang gắng gượng chút sức tàn của mình. Quân đưa Thương xấp hồ sơ được bọc cẩn thận trong bì sơ mi. Anh cười nụ cười mãn nguyện, từ từ gục trên vai Thương. Từ đôi mắt đang khép chảy ra giọt lệ chua xót. Thương run lên nấc nghẹn. Những đoá hồng kiêu sa rơi xuống đất, rải cánh tan tác...

Một linh hồn đang bay lên tầng không ngắm nhìn cô gái với đôi vai nhỏ thó đang run lên từng hồi. “Thiên sứ” không thể giúp Quân nữa, Quân ngắm thật kĩ người con gái anh yêu, hôn nhẹ lên mái tóc rồi tan biến vào hư vô. Nụ hôn vĩnh biệt mà người nhận sẽ không bao giờ thấy, chỉ có thể cảm bằng trái tim. Vẫn ánh hoàng hôn đó, hai bóng người đó như mười năm trước, miền kí ức cho một mối tình đầu. Giờ đây, họ không đi nữa mà ngồi tựa vào nhau. Thời như gian lãng động, một khoảnh khắc cho mãi mãi.